

Arrest

nr. 128 008 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en hun meerderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 13 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekster kwam op 31 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 september 2009 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juli 2009 voor eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 12 november 2009 (RvV 12 november 2009, nr. 34 029).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2010 voor eerste verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 30 juni 2010 (RvV 30 juni 2010, nr. 45 883).

1.5. Verzoekers dienden op 23 juli 2010 gezamenlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd nadien verscheidene keren aangevuld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2010 beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinquies}).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden op 26 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 januari 2013 aangevuld.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 4 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 4 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2012 en van 17.01.2013 werden ingediend door :

Volgens pp: S.(...), M.(...) (...)

ook gekend als: S.(...), M.(...)

volgens pp: geboren te (...) op (...)

volgens pp: S.(...), H.(...) (...)

volgens pp: geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige kinderen:

volgens pp: S.(...), S.(...) (...)

volgens pp: geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

volgens pp: S.(...), A.(...) (...)

volgens pp: geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

S.(...), G.(...) geboren op (...)

Allen: adres: (...)

nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat Dhr. S.(...) M.(...) sinds 13.04.2009 ononderbroken in België zou verblijven en dat Mevr. S.(...) H.(...) samen met de kinderen sinds 31.08.2009 alhier ononderbroken zou verblijven en dat Dhr. S.(...) S.(...) als minderjarige zou zijn toegekomen; betrokkenen Nederlands en Frans zouden leren en zij ter staving inschrijvingsbewijzen en doorverwijsformulieren Nederlands en certificats en attestations d'inscription voorleggen; zij cursussen inburgering zouden volgen en er ter staving attesten van aanmelding en inburgeringscontracten + addendum en brieven omtrent deze cursus worden voorgelegd; zij werkbereid zouden zijn en zij attesten actiris voorleggen en betrokkenen kaarten van de lijn en van Mobib en hun bankkaarten aan het dossier toevoegen en S.(...) een body buildingkaart voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980. .

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en voegen voor A.(...) en G.(...) attesten van schoolbezoek, schoolattesten, attesten van regelmatige lesbijkoning, bibliotheekkaarten en verklaringen toe en leggen studentenkaarten van A.(...) voor. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat A.(...) ondertussen meerderjarig is geworden, zij is bijgevolg niet meer schoolplichtig.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Dhr. S.(...) M.(...), ingediend op 14 04 2009, werd afgesloten op 16.11.2009 met de beslissing "Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. S.(...) H.(...) en de kinderen, ingediend op 01.09.2009, werd afgesloten op 02.07.2010 met de beslissing "Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures — namelijk iets meer dan zeven maanden voor Dhr. S.(...) M.(...) en iets meer dan tien maanden voor Mevr. S.(...) H.(...) en de kinderen — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit het district Prevese in Zuid-Servië en dat zij tot de minderheid van de albanees sprekenden zouden behoren. Betrokkenen zouden zich niet naar Beograd durven begeven, aangezien hun etnische groep aan discriminatie zou lijden. De regering van Servië zou proberen om de rechten van albanees sprekenden te verbeteren, maar in de bevolking zouden veel mensen nog steeds tegen Albanezen willen vechten. Betrokkenen zouden niet gewoon in de straten van de Servische steden durven lopen, ze zouden schrik hebben en ze zouden een verborgen oorlog in hun district hebben gekend. Betrokkenen zouden ervan getraumatiseerd blijven. Ze zouden nooit een paar dagen naar Beograd kunnen gaan, evenwel zou een visumaanvraag voor meer dan een paar dagen de aanwezigheid van de aanvrager vereisen. Tevens zou het bijna niet meer mogelijk zijn om in hun streek te leven nu ze een tijdje erbuiten hebben geleefd, nieuwe families zouden systematisch in verlaten huizen door de lokale autoriteiten worden geplaatst.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen om bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tevens zou Dhr. S.(...) S.(...) school hebben gevolgd bij het Koninklijk Atheneum (Technisch) te Kapellen sinds 08.09.2009 tot maart 2010 en zou hij daarna leerling bij de Technische School van Mechelen zijn geweest, waar hij de vorming van lasser-monteur zou hebben gekregen van 2010 tot heden. Hij zou hiervoor stages hebben moeten uitoefenen, wat hij zou hebben gedaan na een industriële leerovereenkomst van 25.03.2011, en hij zou tevens het Certificaat van lasser monteur op 30.06.2012 hebben gekregen. De school zou heel positief zijn over hem, betrokkene zou een ijverige werkracht zijn. Betrokkene zou goed geïntegreerd zijn, hij zou toekomst in België hebben en België zou hem nodig hebben als ijverige werkracht.

S.(...) zou niet naar Servië kunnen terugkeren om aldaar een visum te bekomen gezien hij bijna op het einde van zijn professionele vorming zou zitten en hij bij een terugkeer zijn schoolcarrière zou missen, waardoor hij zware persoonlijke en onherstelbare schade zou lijden. Ter staving worden er een attest van schoolbezoek, schoolattesten, paritair leercomité 111 (industriële leerovereenkomst) dd. 25.03.2011, een attest van verworven competenties dd. 30.06.2011, een opleidingsovereenkomst Brugproject dd. 23.05.2010, een certificaat dd. 30.06.2012, een getuigschrift en verklaringen voorgelegd.

Er dient opgemerkt te worden dat S.(...) ondertussen meerderjarig is geworden, hij is bijgevolg niet meer schoolplichtig.

Het tekort aan arbeidskrachten vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van werk dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen halen aan dat de vader van Dhr. S.(...) M.(...), met name S.(...) G.(...) in België zou leven met een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Tevens zouden er ook directe neven van M.(...) in België leven (kinderen van zijn oom met kinderen), van Belgische nationaliteit Ter staving worden er identiteitsbewijzen van deze familieleden voorgelegd. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet bewijzen waarom de aanwezigheid van deze familieleden in België een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art 9bis vormt het feit dat zij een A. I. hebben gehad geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun aanvraag artikel 9ter op 04.06.2013 negatief afgesloten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen enkele reden van tegenindicatie zou bestaan en dat betrokkenen helemaal onbekend zouden zijn bij politieploegen of rechtbanken en dat zij de best mogelijke relaties zouden onderhouden in de buurt en in de stad, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"

1.11. Op 19 augustus 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 4 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...), M.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Servië
ook gekend als: S.(...), M.(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië., tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1930.

*2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 16.11.2009. Bovendien kreeg betrokkene op 19.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."

Ten aanzien eerste verzoekster en tweede verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...), H.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Servië
ook gekend als: geboren te (...) op (...)

+ minderjarig kind:

S.(...), G.(...) geboren op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië., tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er

zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1930.

**2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.07.2010. Bovendien kreeg betrokkene op 19.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."*

Ten aanzien van derde verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...), S.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Servië

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië., tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1930.

**2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.07.2010. Bovendien kreeg betrokkene op 19.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."*

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...), A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Servië

ook gekend als: geboren te (...) op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië., tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1930.

**2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.07.2010. Bovendien kreeg betrokkene op 19.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Volgens de verwerende partij beschikt zij op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij een eventuele vernietiging van het bevel om

het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou zij, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

3.2. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift in een tweede middel *“(Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten)”* onder meer de schending aanvoeren van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat ook een aantal fundamentele rechten bevat. Verzoekers kunnen om die reden wel degelijk belang hebben bij hun beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zie punt 1.10), voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt dat de discriminatie ten opzichte van Albanese sprekende minderheid niet kan aanzien worden als buitengewone omstandigheden daar deze elementen gaan over de algemene toestand in Servië en dat verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat dit zo zou zijn.

Artikel 3 EVRM luidt immers als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen OF aan onmenselijke OF vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verzoekende partijen hebben immers nooit gepretendeerd dat hun leven in gevaar zou zijn. Verzoekende partijen menen dat zij het slachtoffer zouden worden van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dit werd immers uitdrukkelijk vermeld in een aanvulling van de aanvraag van 26.07.2013 (eigen onderlijning):

“Het voornaamst is dat de aanvragers houden aan de minderheid van Albanese taal van Zuid- Servië, ze vrezen zich te Beograd begeven, waar hun etnische groep lijdt van discriminatie. Alhoewel de regering van Servië probeert de rechten van de Albanese sprekenden te beëren, blijven in de bevolking veel mensen waarvan de hoogste droom is tegen de Albanese te vechten. De regering kan niets daarentegen doen. De aanvragers durven niet gewoon lopen in de straten van de Servische steden. Ze zijn te schrik. Ze hebben een verborgen oorlog in hun district gekend. Ze blijven ervan getraumatiseerd. Ze zouden nooit kunnen een paar dagen te Beograd blijven....Maar een visa-aanvraag voor meer dan een paar dagen eist de aanwezigheid van de aanvrager, ter minste een keer. De aanvragers zouden niet kunnen daartoe aanraaken.

In hun streek leven nu dat ze en tijdje buiten ervan geleefd hebben is waarschijnlijk bijna niet meer mogelijk. nieuwe families werden systematisch in verlaten huizen door de locale autoriteiten geplaatst, in de stroom van vervanging van bevolking in omloop.”

II.1.4. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat het erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het 'moeilijk' zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

In een asielpcedure daarentegen wordt onderzocht of er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan

plaatsvinden bij terugkeer naar het herkomstland.

In casu wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen waarom de aanvraag tot regularisatie vanuit België gebeurde, aangezien een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Is het niet zo dat verzoekende partijen in de humanitaire regularisatieprocedure enkel geacht worden buitengewone omstandigheden aan te tonen, hetgeen in casu gebeurde?

Indien verzoekende partijen een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk zouden kunnen maken, zouden zij immers opnieuw asiel aanvragen, aangezien in de asielprocedure een onderzoek wordt gevoerd of er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

II.1.5. Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Servië kan indienen.

Verzoekende partijen hebben wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

II.1.6. Het argument van verwerende partij dat verzoekende partijen geen persoonlijke bedreiging aantonen, is dan ook niet afdoende.

Ais de algemene situatie er een is van discriminatie, dan dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat verzoekende partijen dergelijke behandeling ook te wachten staan.

Meer nog. De verwerende partij lijkt de algemene situatie te aanvaarden, maar wenst dat verzoekende partijen persoonlijke bewijzen aanhalen. Verzoekende partijen kunnen in casu aantonen dat er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden, gezien de algemene toestand in Servië omtrent Albanese sprekende minderheden.

Indien verzoekende partijen kunnen aantonen dat er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden is dit immers al voldoende om bescherming te krijgen. In casu is dit het geval, aangezien verzoekende partij geen elementen kan aanbrengen die zouden bewijzen dat hij een uitzondering is die de regel zou bevestigen."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 juli 2012 (zie punt 1.8), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“3.Effectieve verblijf op het gebied :

De aanvragers wonen effectief in België vanaf 2009. Hun verblijf was doorlopend in het land. Ze wonen te Schaarbeek vanaf twee jaar, na een verblijf te Bonheiden.

(Ondersteund door en andere raadsman)

4.Familieleden en verwanten in België:

De eerste aanvrager, de Heer S.(...) M.(...) , is de zoon van Mijnheer S.(...) G.(...) , geboren te (...) in 1938, die leeft in België, (...), te (...), met verblijfsvergunning voor niet-beperkte tijd.

Directe neven leven ook in België: kinderen van zijn oom, met kinderen:

-S.(...) N.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

-S.(...) A.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

-S.(...) L.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

-S.(...) M.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

-S.(...) S.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

-S.(...) M.(...) , wonende te (...), (...), van Belgische nationaliteit

Zie in bijlage 2 (6 bl.), kopies van hun Belgische identiteitskaarten.

4.Administratieve baan :

Asielaanvraag : 2009

Weigering van asiel door CGVS : 08/04/2010

Bevestiging van Weigering door RvV: 30/06/2010

(toegestaan: andere raadsman)

5. Wettelijk verblijf:

Op 07/10/2010 : toekenning van verblijfsvergunning op voet van artikel 9 ter, Wet 15/12/1980

6- Integratieniveau:

6-1 : S.(...) M.(...)t :

1° Leert het Nederlands :zie hieronder in bijlage 3, 2 attesten, 2010 en 2011

2° Leert het Frans : zie hieronder in bijlage 4, 2 certificaten 2001 en 2012

+ inschrijving voor doorlopende periode 2010/2012 (5 stukken)

3° Inburgering : inburgeringsprogramma : (...), later (...) : zie hieronder, in bijlage 5 (6 bl) : vanaf november 2009; nu wonen ze te (...);

4° Zou graag toegelaten worden om arbeid kunnen zoeken en vinden: zie in bijlage 6 , attesten van Actiris: augustus en November 2011

6-2: S.(...) H.(...):

1° Leert het Nederlands :zie hieronder in bijlage 7, 2 attesten, 2010

2° Leert het Frans : zie hieronder in bijlage 8, 2 certificaten 2001 en 2012

+ inschrijving voor doorlopende periode 2010/2012 (5 stukken)

3° Inburgering : inburgeringsprogramma : (...), later (...), later (...) zie hieronder, in bijlage 9 (5 bl) : vanaf november 2009

6-3: S.(...) S.(...):

1° KTA (...) : zie bijlage 10 : sedert 08/09/2009 tot maart 2010 : Koninklijke Atheneum (Technische) (...)

2° Technische School (...):

-Inschrijvingsattest : Lasser-monteur 2010-2011: zie in bijlage 11, bl 11.1

-Idem jaar 2011-2012: zie in bijlage 11, bl. 11.2

-Industriële Leerovereenkomst 25/03/2011: bij (...) : zie in bijlage 11, bl. 11. 3 tot 11.7

-Attest van verworven competenties: 30/06/2011: Zie in bijlage 11, bl. 11.8 tot 11. 12

-Attest TSM voor het jaar 2011-2012: zie in bijlage bl. 11.13

-Certificaat Lasser Monteur: 30 06 2012: zie in bijlage, bl. 11.14

-Getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs: zie in bijlage 11, bl. 11.15

-Attest: onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers vanaf 2010: zie in bijlage 11 , bl. 11.16

Besluiten: heel positief , betreffend het niveau van integratie van S.(...): zie advies van de Heer D.(...) K.(...), Centrumdirecteur voor Technische Scholen (...): "opgetogen,... deze jongen is uitgegroeid tot zijn beste werknemer...veel vertrouwen..."; zie bijlage 12: meerdere commentaren : alles is superpositief...I.(...) P.(...), A.(...) D.(...), de Monitoren van het Snel-project te (...) bevestigen dit: .Al deze verklaringen, in bijlage, tonen dat S.(...) heeft toekomst in België, dat België nodig heeft van hem: ijverichte werkkraft...

6-4 : S.(...) A.(...) :

-Attest Technische Atheheum (...): zie bijlage 13

-Attesten Ursulinenschool te (...) : zie bijlage 14.1 en 14.2

-Attesten TSM2012: zie bijlage 15.1 en 15.2

Besluiten: helemaal positief: integratie tot en met: zie maar bijlage 12...alles is positief, alles is gave en sukses, enkel voordelig

6-5: S.(...) G.(...):

attesten van regelmatige lesbijwoning bij de gemeentelijke basisschool te (...): vanaf begin februari tot nu toe : zie bijlage 16

2012-2013 : secundair onderwijs

7- Objectieve Tekeningen van integratie:

7-1:gebruik van Buzzy-Pass, Omnipas... bij De Lijn: zie bijlage 17.1 en treinkaarten: zie bijlage 17.2/17.3

7-2: gebruik van Mobib-kaarten: zie bijlage 18

7-3:gebruik van Belgische Rijpassen: zie bijlage 19: M.(...) en S.(...)

7-4:gebruik van Dexia-kaarten: M.(...), H.(...) en S.(...): zie bijlage 20

7-5:gebruik van bibliotheekkaart: A.(...) en G.(...): zie bijlage 21

7-6: gebruik van Studentkaart : A.(...) : zie bijlage 21

7-7:gebruik van Body Building kaart: S.(...); zie bijlage 21

8.Er bestaat geen enkele reden van tegenindicatie voor de regularisatie van het verblijf van de aanvragers, die helemaal onbekend zijn van politieploegen of rechtbanken en de beste mogelijke relaties houden in de buurt en in de stad

9.Moeilijkheden om een visa vanaf het oorsprongsland door diplomatische wegen te halen:

De aanvragers komen uit het district Prevese in Zuid-Servië. Dit is hun oorsprongsland.

Prevese ligt op 300 km ver van Beograd. In de streek, is het heel ver, want de verbindingen door

openbare rijmiddelen blijven kritisch.

Het voornaamst is dat de aanvragers houden aan de minderheid van Albanese taal van Zuid Servië ze vrezen zich te Beograd begeven, waar hun etnische groep lijdt van discriminatie. Alhoewel de regering van Servië probeert de rechten van de albaneessprekenden te beëren, blijven in de bevolking veel mensen waarvan de hoogste droom is tegen de Albanen te vechten. De regering kan niets daaren tegen doen. De aanvragers durven niet gewoon lopen in de straten van de servische steden. Ze zijn te schrik. Ze hebben een verborgen oorlog in hun district gekend. Ze blijven ervan getraumatiseerd. Ze zouden nooit kunnen een paar dagen te Beograd blijven...Maar een visa-aanvraag voor meer dan een paar dagen eist de aanwezigheid van de aanvrager , ter minst een keer. De aanvragers zouden niet kunnen daartoe aanraaken.

In hun streek leven nu dat ze en tijdje buiten ervan geleefd hebben is waarschijnlijk bijna niet meer mogelijk: nieuwe families werden systematisch in verlaten huizen door de locale autoriteiten geplaatst, in de stroom van vervanging van bevolking in omloop."

Op 17 januari 2013 maakten verzoekers een aanvulling van hun aanvraag over met daarin een aantal elementen aangaande S. S. Hierin stelden zij het volgende:

"De aanvrager blijft te leren bij de Technische School van (...). Hij heeft stagesverplichten.

Het is dus hem, voor bijzondere redenen, onmogelijk naar Servië terug te vertrekken om een visa te zoeken bij een diplomatische post: hij zou, moest hij een paar maanden daar blijven, ofwel weken, zijn schoolcarrière missen, en , aangezien dat hij bijna op het einde van zijn professionele vorming zit, zou hij ervan van zware persoonlijke en onherstelbare schade lijden.

Het is dus voor hem noodzakelijk een verblijfsvergunning te bekriegen om in zijn studies verder te gaan.

En daarvoor, onmogelijk een visa te gaan halen in Servië.

Gelieve te noteren dat het beroep van Lasser-monteur een kritisch beroep is in Vlaanderen. en te Brussel. Wij hebben nodig van lasser-monteurs in onze fabrieken en ondernemingen

Voor al deze redenen, gelieve een machtiging tot verblijf aan de aanvrager te erkennen, voor onbepaalde duur"

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt :

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

4.7. Verzoekers stellen in hun eerste middel in wezen dat in de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, een te strenge beoordeling plaatsvindt. Volgens verzoekers wordt een uitspraak gedaan aangaande artikel 3 van het EVRM, terwijl enkel moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren wordt in de beslissing geen standpunt ingenomen omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM maar wordt nagegaan of de door verzoekers aangehaalde problematiek van discriminatie van Albanen sprekende minderheden in Servië een belemmering zou vormen om de aanvraag in te dienen bij de voor verzoekers bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Zowel het aanvoeren van een schending van artikel 3 van het EVRM als het aannemelijk maken van buitengewone omstandigheden vereisen echter minstens een begin van bewijs, hetgeen door verzoekers niet wordt geleverd. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen naar aanleiding van hun beweringen inzake discriminatie: *"Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen om bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."* Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de algemene situatie lijkt te aanvaarden, maar wenst dat verzoekers persoonlijke bewijzen aanhalen. Verzoekers hebben immers ook geen algemene informatie aangebracht ter adstructie van de buitengewone omstandigheid die zou voortspuiten uit de heersende discriminatie ten aanzien van Albanen sprekenden in hun land van herkomst. Door

hun beweringen over de algemene situatie van discriminatie te herhalen, slagen verzoekers er geenszins in de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

4.9. In een tweede middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.11), voeren verzoekers de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van "de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur." Verzoekers verwoorden hun middel als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden vooraf gegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partijen had gehoord, hadden zij persoonlijk kunnen vertellen over de situatie in Servië omtrent hun minderheidsgroep. Ook hadden verzoekende partijen nogmaals kunnen onderstrepen dat zij alhier familie hebben die hun uiteraard nauw aan het hart liggen.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

4.10. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)."

4.11. De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel vervat in artikel 41 van het Handvest niet inhoudt dat de betrokkenen steeds en automatisch uitgenodigd moeten worden voor een verhoor. Daargelaten de vraag of verzoekers gehoord dienden te worden door de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van voormeld artikel uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie oplevert (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Verzoekers menen dat zij naar aanleiding van een gehoor persoonlijk hadden kunnen vertellen over de situatie in Servië en het feit dat zij alhier familie hebben die hen nauw aan het hart ligt. Er kan echter niet worden ingezien welke specifieke informatie verzoekers aan de gemachtigde van de staatssecretaris hadden kunnen verschaffen die zou nopen tot een andersluidende beslissing met betrekking tot zijn terugkeerbesluit dat werd afgegeven op grond van de vaststelling dat zij langer in het Rijk verblijven dan de termijn die in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaald is. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet tot de vernietiging van de bestreden bevelen leiden.

4.11. Wat de aangevoerde schending betreft van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing, kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126), hetgeen te dezen niet het geval is.

4.12. In de mate dat verzoekers opperen dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet voorziet dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt deze een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen, kan de Raad slechts aangeven dat niet blijkt dat verzoekers aan het bestuur een dergelijke vraag zouden hebben gericht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben geweigerd hierop in te gaan.

4.13. Er werd geen schending van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN